

KÜÇÜK KADINLAR

LOUISA MAY ALCOTT

Zorluklar

Margaret, Josephine, Elizabeth ve Amy adlarındaki dört kardeş anneleriyle birlikte küçük bir evde yaşıyorlardı. Babaları savaşa katılmıştı. Babaları gidince yoksullaşmışlardı. Yoksul bir hayatı yaşamak onlar için çok zordu.

Margaret en büyükleriydi. 16 yaşındaydı. Onu Meg diye çağırırlardı. Jo, 15 yaşında, derbeder giyinen, hareketli bir kızdı. Herkesin Beth diye çağırıldığı Elizabeth, çekingen, sakin yapılı bir kızdı. En küçükleri Amy ise sarı saçlı güzel bir kızdı. Bebekleriyle oynamayı, kırık kol ve bacaklarını tedavi etmeyi çok sevdi.

Meg dünyaya geldiğinde, Hannah isimli hizmetçi evlerinde kalmaya başlamıştı. Yıllardır onların yanındaydı. Hannah onlar için hizmetçi değil, bir dosttu.

Meg, bir haftalık tatil sonrası eve dönmek için hazırlanıyordu.

– Eşyalarımızı alıp, yola koyulmak öyle zor geliyor ki, dedi.

Jo üzüntü içinde:

– Keşke, hep tatil olsa ne güzel olurdu, değil mi, diye sordu.

Meg:

– Yemek davetleri, çiçekler, eğlenceler, gezmek, dolaşmak, eve arabayla dönmek, okumak ve dinlenmek... Yani çalışmamak... Biliyor musun, ben hep bunları yapabilen kızları kıskanıyım. Lüks hayatı çok seviyorum, dedi.

Jo:

– Ne yapalım? Böyle bir yaşantı bizim için imkânsız! Öyleyse biz de annemizin yaptığı gibi torbamızı sırtımıza alalım. Neşe içinde yolumuza devam edelim. Sorunlarımıza çözüm bulmaya çalışalım. Örneğin, March Hala benim için tam bir belâ. Ama şikayet etmeden ona katlanmayı öğrenmeliyim. O zaman ondan ya kurtulurum ya da yaptıkları bana ağır gelmez.

Meg ise ümitsizdi. Çünkü dört şımarık çocuğa bakması gerekiyordu.

– Ömrüm boyunca çalışacağım. Arada bir eğleneceğim. Yaşamım böyle geçecek. Yaşlanacağım. Çirkinleşeceğim. Öbür kızlar gibi hayatın tadını çıkaramayacağım.

Meg'in karamsarlığı kahvaltıda da sürdü. Hepsinin canı çok sıkındı. Beth'in başı ağrıyordu. O da kedi yavrularıyla oyalanarak ağrıyı unutmaya çalıştı. Amy'nin dersine çalışmadığı için canı sıkındı. Anneleri Bayan March bir mektup yazıyordu. Hannah ise somurtup duruyordu.

Jo, hazırlanırken mürekkep hokkasını devirdi. Ayakkabı bağlarını kopardı. Şapkasının üstüne oturdu. Çok sinirlendi.

– Bu kadar aksilik olmaz, diye bağırdı.

Meg sırtına tırmanan kediden kurtulmaya çalışıyordu:

– Beth, eğer kedileri bodruma götürmezsen, ben hepsini dışarı atacağım, diye bağırdı.

Jo, Meg'in durumuna kahkahalarla güldü.

Bu arada Amy ders çalışıyordu. Birdenbire bağırma-ya başladı. Bir türlü dokuz kere on ikinin kaç ettiğini hatırlamıyordu.

Bayan March mektubunda yanlış yazdığı üçüncü cümleyi de sildi.

– Çocuklar! Biraz susun. Bu mektubu hemen göndermem gerekiyor. Oysa siz gürültü ederek beni şışırtıyorsunuz.

Jo ve Meg'in işe gitme saatleri gelmişti.

– Hoşça kal anne, deyip yola çıktılar.

Köşeyi dönmeden önce arkalarına bakarlardı. Çünkü anneleri pencereden onlara gülümseyerek bakardı. Annelerinin bu gülümsemesi onlara güç verirdi.

Meg:

– Her gün aynı sıkıntı. Her gün aynı yorgunluk, diye söylendi.

Jo:

– Üzülme ablacığım. Ben zengin olayım, o zaman arabalar, dondurmalar, gıcır gıcır ayakkabılar, çiçekler içinde yüzeceksin. Sana çok iyi bakacağım.

Meg bu sözlere kahkahayla güldü. Olacak şey değildi. Yine de Jo, Meg'i neşelendirmeyi başarmıştı.

– Eve neşeli dön, olur mu ablacığım, dedi.

Birbirlerinden ayrıldılar. Kışın en soğuk dönemiydi. Tir tir titriyorlardı.

Margaret, bir ailenin çocuklarına bakıyordu. Çocuklarına baktığı aile çok zengindi. Çocukların ablası şık elbiselere, gösterişli ayakkabılara, süslü tokalara sahipti. Tiyatrolara, konserlere, eğlencelere katılırdı. Meg, belli etmese de, bu yaşama çok özeniyordu. Çünkü kendisine verilen zenginlikleri anlayamamıştı.

Jo ise March Hala adında yaşlı ve topal bir hanıma bakıyordu. March Hala, aile güç duruma düşünce kızlardan birini evlat edinmek istemişti. Aile bunu onaylamayınca gücenmişti. Dostları, Jo'nun ailesine bu konuda baskı yapmışlardı. “Zengin bir ihtiyarın mirası kızınızın olacak. Neden izin vermiyorsunuz?” demişlerdi. Jo'nun ailesi ise “Biz miras için kızımızdan vazgeçemeyiz. İster zengin, ister fakir olalım. Bize birlikte olmanın mutluluğu yeter.” demişlerdi.

Yaşlı hanım, bir süre onlarla konuşmadı. Fakat, bir gün bir arkadaşının evinde Jo'yu gördü. Onun açık sözlülüğü ve sevimli çehresi hoşuna gitti. Jo'ya yanında kalmasını önerdi. Bu durum Jo'nun hiç hoşuna gitmedi. Ancak, daha iyi koşullarda bir iş bulamamıştı. Bu görevi üstlendi.

Gerçekte, Jo'yu March Halanın evine çeken en önemli etken, kitaplardı. March Halanın evindeki kütüphane, Jo için bir mutluluk yeri idi. March Hala öğle uykusuna çekilince veya konuklarıyla birlikteyken, Jo hemen kütüphaneye giderdi. Şiir, roman, tarih, öykü ve masal kitaplarını zevkle okurdu. Resimlerine bakardı. Öykünün en zevkli yerinde, March Hala, "Josephine, Josephine" diye bağırdı. Jo, istemeyerek kitaplardan ayrılırdı.

Jo'nun yaşamdaki amacı, çok mükemmel bir şey yapmaktı. Bunun ne olacağını kendisi de bilmiyordu.

Beth, ev temizliğinde Hannah'ya yardım ederdi. Böylece çalışanları dinlendirmeye çalışırdı. Sıkılmadan, tembellik etmeden ev işlerini yapardı. İşler bitip, kendi kendine kalınca üzüntüsü artardı. Yoksulluk ve yalnızlık onu çok üzerti.

Amy'nin derdi ise başkaydı. Onu en çok üzen şey burnuydu. Bebekken, Jo kaza ile onu kömür kovaşına düşürmüştü. Bu kazadan sonra, burnunun şekli bozulmuştu. Gerçekte ondan başka kimsenin aldırış ettiği yoktu. Ancak, Amy burnundan dolayı çok üzülüyordu.

Amy resim yapmayı çok severdi. En mutlu anları, çiçekleri, ağaçları resmederdi. Tahtaya, kitabın kenarına, kısaca bulduğu her yere resim yapardı. Derslerini elinden geldiği kadar yapardı. Okulda terbiye konusunda hep onu örnek gösterirlerdi. Arkadaşları da iyi huylu olduğu için onu çok severdi.

O gece hep beraber oturup dikiş dikiyorlardı. Kızlar, annelerinin bir şey anlatmasını istediler.

Bayan March bir an düşündü. Sonra anlatmaya başladı.

– Bugün ceket dikerken, babanız için üzülüyordum. Ona bir şey olursa ne kadar yalnız ve çaresiz kalacağımızı düşünüyordum. Birden bir yaşlı adam dükkana geldi. Yoksul, yorgun ve heyecanlı görünüyordu. Ona:

– Askerde oğlunuz var mı, diye sordum.

– Evet, dört tane vardı. İki vuruldu, biri esir oldu. Dördüncüsü ise yaralı. Washington hastanelerinden birinde yatıyor. Onun yanına gideceğim, dedi.

– Ülkemiz için çok hizmette bulunmuşsunuz, dedim.

– Yapabileceğimden fazlasını yaptım. İşe yaradım, kendim de savaşa katıldım. Fakat yalnız oğullarımı gönderebildim, dedi.

Öyle neşeli konuşuyor, öyle dürüst görünüyordu ki... Kendimden utandım. Vatana yalnız bir insan verdim. Bunu da fazla buluyordum. Halbuki o hiç düşünmeden dört kişi vermişti. Kızlarımın hepsi evdeydi. Oysa onun sağ kalan son oğlu kilometrelerce ötedeydi. Kendimi o kadar zengin ve mutlu hissettim ki... Ona biraz para ve yemek verdim.

Kızlar çok duygulandılar. Jo:

– Bize bir başka öykü daha anlat, anne, dedi.

Bayan March gülümsedi. Anlatmaya başladı:

– Bir zamanlar dört kız varmış. Bunların yeteri kadar yiyecek, içecek ve giyecekleri varmış. Kendilerini seven dostları ve ebeveynleri varmış. Ama yine de mutsuzlarmış. Bu kızlar ellerinde olanları görmezlermiş. Hep bir şeyler isterlermiş.

Günün birinde yaşlı bir hanıma nasıl mutlu oluna-
bileceğini sormuşlar. O da şöyle söylemiş: “Elinizdeki
güzellikleri düşünüp, şükredin.”

Akıllı kızlar oldukları için yaşlı hanımın öğütleri-
nini yerine getirmişler. Kısa bir zamanda ne kadar
zengin olduklarını anlamışlar. Birisi zenginlerin de
mutsuz olduklarını keşfetmiş. Birisi gençliğin ve iyi
huyun parayla alınamayacağını anlamış. Üçüncüsü
dilenmenin, yemek yapmaktan daha kötü olduğunu
kavramış. Dördüncüsü ise terbiyenin süs eşyalarından,
güzel elbiselerden daha değerli olduğunu fark etmiş.
Böylece sızlanmaktan vazgeçmişler. Yaşamın tadını
çıkarmaya çalışmışlar. Çünkü artmasını istedikleri mut-
lulukları elden gidebilirmiş.

Meg:

– Ama anneciğim, bizim kendi öykümüzü bize
anlattın, dedi.

Jo:

– Böyle öğütlerden hoşlanırım, tıpkı babamın anlat-
tıkların benziyor, diye ekledi.

Amy dürüst davrandı:

– Bundan sonra daha dikkatli davranacağım, dedi.